

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslagenes overgang til anden (for forslagene til folketings beslutnings vedkommende anden (sidste)) behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at forslagene henvises til Skatte- og Afgiftsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

14) Første behandling af lovforslag nr. L 65:

Forslag til lov om ændring af lov om afgift af visse olieprodukter. (Ingen skat på opvarmningspetroleum).

Af Glistrup (FP) m.fl.
(Fremsat 25/10 88).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Forhandling

Skatteministeren (Fogh Rasmussen):

Forslaget går ud på helt at fritage petroleum til boligopvarmning, der afsættes i beholdere a 10 l, for afgifter.

Jeg må i den sammenhæng understrege, at der allerede i de gældende bestemmelser anvendes en særlig lav afgiftssats for petroleum, der afsættes i 10-liters-beholdere, og der er altså på den måde taget højde for de forholdsmæssigt højere varmeudgifter i den ældre, petroleumsofvarmede boligmasse. Ydermere ydes der tilskud til de svageste gruppers varmeudgifter via reglerne om varmemhjælp til pensionister og kontanthjælpsmodtagere.

Forbrugerprisudviklingen for petroleum har de seneste to år været relativt stabil, og det aktuelle prisniveau er det laveste i over 2 år.

Prisudviklingen for petroleum giver altså ikke anledning til denne særlige afgiftsfritagelse, og regeringen kan på den baggrund ikke give tilsagn om at støtte lovforslaget.

Lykketoft (S):

Der er selvfølgelig en god intention bag forslaget, men jeg må nok sige, at jeg tvivler på, at det er praktisk at føre socialpolitik over den del af afgiftslovgivningen.

Problemet er jo meget overskueligt det, at der kan opstå ganske store misbrugsmuligheder, hvis man differentierer meget voldsomt mellem forskellige former for olieprodukters beskattning.

Derfor er vi i Socialdemokratiet selvfølgelig positive over for hensigten, men har meget svært ved at se, at det lovforslag, der er til behandling, kan bruges i praksis.

Pernille Sams (KF):

Der er mange afgifter, Det Konservative Folkeparti kunne tænke sig at fjerne, hvis der var økonomisk mulighed for det. Mange er urimelige eller uhensigtsmæssige, men de økonomiske realiteter tilsiger os desværre noget andet.

Opvarmningspetroleum er i dag kun pålagt en tredjedel af afgiften for anden petroleum, og derfor er der allerede foretaget en afgiftslempe, som har fjernet de store urimeligheder på dette område. I det omfang det er pensionister og samfundets svageste, der bor i disse boliger, således som Fremskridtspartiet påpeger i sit forslag, ydes der også varmemhjælp, og derfor mener vi egentlig ikke, at problemet er så overhængende voldsomt, som det her bliver påstået. Desværre ser vi ingen økonomisk mulighed for at støtte lovforslaget.

Bjørn Poulsen (SF):

Det er lidt svært at tage ordførerne alvorligt nu, specielt den konservative ordfører, fru Pernille Sams, når hun hævder, at de økonomiske realiteter gør det umuligt at lette den smule, som det i virkeligheden drejer sig om. For et øjeblik siden behandlede man et forslag om letelse af formueskatten, og det var ikke det store problem. Jeg synes ærlig talt, det er lidt ringe, hvad man siger, men o.k., det skal man da have lov til.

SF kan støtte forslaget. Vi ved godt, at der kan være muligheder for misbrug i det, men på den anden side er hensigten rigtig. Det er klart, at det kan modvirke den nødvendige isolering i ældre boliger og lign., og en af årsagerne til energifgifterne har jo været ønsket om at forbedre isoleringen og dermed sætte forbruget ned.

[Bjørn Poulsen]

Vi mener imidlertid, at dette forslag socialt set er rigtigt, og derfor vil vi støtte det, selv om det kommer til at koste lidt, hvad angår de økonomiske realiteter.

Sven B. Nielsen (V):

Det er Venstres opfattelse, at afgifter såvel som brugerbetaling i mange tilfælde kan have en nyttig adfældsregulerende funktion. Det er bl.a. ud fra denne vurdering, at vi har været med til at gennemføre de eksisterende afgifter på energiområdet. Det er også vor opfattelse, at afgifterne på dette område har fået alt, hvad de kan bære, og på denne baggrund er vi selvfølgelig yderst tilfredse med, at det seneste fald i oliepriserne ikke resulterede i en opadgående justering i energiafgifterne. Ikke mindst for de dele af befolkningen, der ikke har mulighed for at opvarme deres bolig ved hjælp af fjernvarme og derfor er tvunget til at benytte andre og dyre opvarmningsformer, finder vi, at en sådan justering ville have været urimelig.

Vi mener også, det er klogt at have i bagehovedet, at EF's indre marked er under udvikling, og vi finder i den forbindelse, at det måske nok ikke er fornuftigt på forhånd at afvise enhver form for snak om afgiftsharmonisering.

Når vi alligevel må afvise det foreliggende forslag, er det således ikke, fordi vi har noget imod revision af afgiftssystemet – gerne i nedadgående retning – men fordi vi finder, at der foreligger det samme problem med det foreliggende forslag som med hele den stribe af forslag til skatte- og afgiftsnedsættelser, som vi bliver præsenteret for fra Fremskridtspartiets side, nemlig at man ikke er villig til at betale regningen i form af tilsvarende besparelser.

Fremskridtspartiet har konsekvent fremsat spareforslag, som partiet ved ikke kan vedtages, og man er lige så konsekvent gået imod de forslag til besparelser, som har haft mulighed for at samle flertal.

Vi har fra Venstres side ikke noget ønske om at optræde eller blive tildelt rollen som trommedansere i den guruøkonomi, som det ærede medlem hr. Glistrup, den store åndemaner, prøver på at iscenesætte den ene dag efter den anden, åbenbart til stor fornøjelse for sig selv og for sine partifæller, men til ringe glæde for det danske samfund og for ret mange andre.

I øvrigt skal jeg henholde mig til skatteministerens redegørelse for de sociale hensyn, der

allerede ligger i den gældende lovgivning. Vi mener altså sammenfattende, at det pågældende forslag bør have den sidste olie eller i hvert fald den sidste petroleum.

Elisabeth Arnold (RV):

Det foreliggende lovforslag indeholder bestemmelse om, at afgiften på petroleum helt fjernes. Den er i øjeblikket en tredjedel af den afgift, der er på andre olieprodukter. Det er naturligvis sympatisk, at man vil tage hensyn til bestemte befolkningsgrupper, men jeg må gøre forslagstillerne opmærksom på, at de størrelsesordener, der er tale om her, og de grupper, der er særlig udsat her, alle sammen ligger inden for de intervaller, der har med varnehjælpsreglerne at gøre, og det vil sige, at de bliver hjulpet, hvis varmeudgifterne overskrider visse beløb i forhold til deres indkomst. Derfor kan vi ikke støtte dette forslag.

Bente Juncker (CD):

Der er noget med petroleum, for jeg kan huske, at hr. Bernhard Baunsgaard og fru Aase Olesen, når vi har behandlet disse afgifter i Skatte- og Afgiftsudvalget, altid har talt meget varmt for pensionisterne, og nu kan jeg forstå, at dette forslag koster 50 mio. kr. Jeg synes, vi skal undersøge meget nøje, hvad det betyder for pensionisterne. Da skatteministeren nu talte meget om de sociale hensyn, vil jeg gøre opmærksom på, at det er skatteministerens kollega socialministeren, der har fjernet 100 mio. kr. for pensionisterne i varnehjælp. Nu hjælper mit parti og sikkert også andre partier selvfølgelig med til, at de kommer ind igen, men jeg synes, vi skal se på, om der er noget med petroleum, for jeg har forstået, at det fortrinsvis er pensionister, der bruger petroleum i de små lejligheder, og jeg mener, vi bør få socialministeren til at give en grundig redegørelse i udvalget.

Kofod-Svendsen (KRF):

Vi er i Kristeligt Folkeparti meget sympatisk stemt over for dette forslag, men der er nogle forhold, vi gerne vil have undersøgt lidt nøjere, og det er bl.a., hvor langt de gældende varnehjælpsregler dækker for de pågældende pensionister. Vi er selvfølgelig også opmærksom på, hvad der kan ske, hvis man helt fjerner afgiften på petroleum i dunke på 10 l, således at prisforskellen mellem petroleum, der ikke er af-

[Kofod-Svendsen]

giftsbelagt, og andre energiprodukter, der er afgiftsbelagt, bliver så stor, at der vil ske et utilsigtet brug af petroleum i 10-liters-dunke.

Det er noget af det, vi gerne vil have undersøgt lidt nærmere, men ellers er vi helt enige i det socialpolitiske sigte, som der gives udtryk for i lovforslaget. Hvis der virkelig er nogen, der ikke får den dækning efter de gældende varmhjælpsregler, som vi synes de bør have, og vi ikke frygter, at der kan ske et misbrug, er vi altså parat til at støtte forslaget, men disse forhold må vi altså have undersøgt nærmere, inden vi vil tage endelig stilling.

Glistrup (FP):

Jeg skal i dette indlæg dokumentere over for hr. Kofod-Svendsen, at det allerede er undersøgt.

Men i øvrigt vil jeg gøre opmærksom på, at dette først og fremmest er et københavnerproblem. Det drejer sig om 66.000 lejligheder i Københavns Kommune, og det gælder stort set kun lejligheder på Nørrebro og Vesterbro, eventuelt nogle lejligheder på Christianshavn og i tilsvarende kvarterer. Det er gamle og derfor dårligt isolerede lejligheder, og det er ganske givet, at de mennesker, som er nødt til at tage til takke med så dårlige lejligheder, som der her er tale om, bestemt ikke er mennesker, der lever på livets solside.

Derudover er der måske rundt omkring i landet ca. 20.000–25.000, sådan at det alt i alt er små 100.000 mennesker, det drejer sig om. Hvad enten det er på Nørrebro, Vesterbro, Christianshavn eller andre tilsvarende steder, drejer det sig overvejende om folkepensionister, men også om førtidspensionister og andre, som faktisk sidder meget dårligt i det.

Så kunne man, som hr. Lykketoft var inde på, diskutere, om man skal føre socialpolitik over afgiftslovgivningen, og den diskussion havde vi jo, dengang hr. Lykketoft var skatteminister og også i de følgende år, hvor der var en bred og massiv modstand imod Fremskridtspartiets ønske om at fritage denne opvarmingskilde, som så specielt er forbeholdt de allerfattigste her i landet, men i oktober 1986 lykkedes det jo at få socialpolitik ført ind over skattepolitikken, og man satte satsen for opvarmingspetroleum ned til en tredjedel af den afgift, der er på anden petroleum. I oktober 1987 fik vi i lovforslag nr. L 24, bilag 5, i svaret fra skatteministeren på

spørgsmål 12 at vide, efter at man havde kørt den ordning i et år, at Direktoratet for Toldvæsenet oplyste, at der ikke er konstateret misbrug eller omgåelse af reglerne.

Når man altså kan operere med en tredjedel af afgiften på dunkpetroleum sammenlignet med andet petroleum, uden at der sker misbrug eller omgåelse, er der meget, der tyder på, at man også kan kvitte den sidste tredjedel, for der er immervæk to tredjedele af afgiften at spare, hvis der virkelig var praktiske muligheder i forhold til det administrative system, man nu bruger, uden at man misbruger dunkpetroleum til andre petroleumsformål.

Det fremgår også af ministerens svar til Skatte- og Afgiftsudvalget – det var spørgsmål 13 vedrørende det samme lovforslag – at afgiften indbringer ca. 50 mio. kr.

Der er ikke nogen som helst tvivl om, som flere har været inde på det, at en meget stor del af de ca. 50 mio. kr. refunderes af Københavns Kommune over varmhjælpen. For så vidt er det altså lige så langt, som det er bredt. Men så er det jo dog trods alt enklere ikke at have afgiften. Varmehjælpen er jo netop indrettet efter, at man ser på, hvordan de faktiske udgifter for den pågældende boligforbruger er, og så sammenligner man med, hvad man synes, at vedkommende efter hans eller hendes forhold med rimelighed kunne bruge.

I det omfang de faktiske udgifter falder med afgiften, falder udgifterne til varmhjælpen med præcis det samme beløb. Det bliver bare enklere, for selvfølgelig, opkrævning af disse 50 mio. kr. og derefter udbetaling af måske de 35 mio. kr. igen i varmhjælp, eller hvad man gør, koster jo også noget til administration og til kontrol og til alverdens andre forskellige ting. Derfor er der faktisk ikke nogen urimelighed i at fritage for afgiftserlæggelsen.

Når det er så vigtigt at få prisen sat ned i forhold til de mennesker, det her drejer sig om, er det, fordi det jo ikke er mennesker, der har det store, flotte bogholderi og kan indsende og rykke for varmhjælpssager – hvis vi får en kold vinter – hos Københavns Socialdirektorat, eller hvor der nu er tale om. Når det bliver en kold vinter, har de simpelt hen de få kroner, de nu engang har i lommen, til at købe petroleum for, og hvis de så kan få dobbelt så mange liter petroleum i en kold vinterweekend, eller i det hele taget i en kold vinterperiode, så er det væsent-

[Glistrup]

ligt bedre, end hvis de kan få varmhjælpsrefusion udbetalt engang omkring Sankt Hans, eller hvor lang tid det nu tager at behandle sagerne ned igennem socialforvaltningen.

Derfor er der langt, langt større rimelighed i en direkte prisnedsættelse for det ældre, det handicappede menneske, der skal hen og hente petroleum, og som simpelt hen ikke kan få mere petroleum, end vedkommende har i kontanter, til rådighed, så den pågældende kan få 5 l mere, end han eller hun ellers kunne have fået, og ikke kommer til at fryse i den måske fimbult vinter, der kommer over en kortere eller længere periode.

Det er derfor, det faktisk er så vigtigt, at man fører socialpolitik, som hr. Lykkesøft sagde, over denne del af afgiftslovgivningen, som man allerede fra oktober 1986 har ført socialpolitik. Det er bare i og for sig at tage skridtet fuldt ud fra de 2/3-nedsættelser, der kom dengang, og nå frem til 3/3-nedsættelsen.

Når den konservative ordfører mente, at det har Danmark ikke råd til, og det strækker landets økonomiske muligheder ikke til, så vil jeg gøre opmærksom på, at hvis der alt i alt her netto ligger noget med 10 eller 5 mio. kr., så er det altså forholdsvis lidt på et offentligt budget, der er af størrelsesordenen 470 mia. kr. Derfor holder det ikke.

Venstres ordfører kom med forskellige vittigheder om disse ting. Men det er en tragisk tilværelse, de mennesker, det her drejer sig om, frister. Der er bestemt ingen grund til at grine ad, at de må gå hjem med mindre petroleum, end de kunne have fået, hvis der ikke havde været afgift på dette absolutte nødvendigheds gode.

Vi kan få lunet noget op i disse de dårligste boliger, vi overhovedet har i dette land – man kan vist roligt karakterisere de 66.000 eller 80.000 lejligheder, det her drejer sig om, som det absolut dårligste og dårligst isolerede, vi har – for et provenutab, der måske ligger i størrelsesordenen 5, 10, 15 mio. kr. At kunne få et så centralt gode som opvarmning af den bolig, man bor i, i den kolde årstid, er så væsentligt og så vigtigt, at jeg synes, det er aldeles urimeligt, hvis de udtalelser, der er kommet her ved førstebehandlingen, skal forstås på den måde, at man vil stemme imod, når vi får forslaget til tredje behandling. Det skal vi meget gerne have, inden det bliver rigtig koldt.

Derfor håber jeg på en meget, meget hurtig udvalgsbehandling, og så håber jeg, at der dog vil være et flertal, der besinder sig på det her. Det er faktisk et af de menneskeligt set vigtigste lovforslag, der overhovedet kommer i indeværende folketingsssamling, og økonomisk er det aldeles uden betydning.

Det kan ikke nytte noget, at Venstre siger, at vi jo ikke vil gå ind på de besparelser, Venstre gerne vil have, og Venstre vil ikke gå ind på de besparelser, vi gerne vil have. Det kan vi slutte forlig om. Der er ikke nogen som helst grund til at sige, at Venstres forslag om besparelser skulle have en højere karat end vores forslag.

Vi kan anvise besparelser på adskillige hundrede milliarder kroner på de offentlige budgetter over en 5–6-årig periode og 50 mia. kr. meget hurtigt, så der er ingen vanskeligheder i de budgetreguleringer, Venstres ordfører talte om. De spiller ikke nogen som helst særlig rolle i retning af at spare.

Under alle omstændigheder er dette finanslovsperspektiv helt, helt forkert at inddrage i en sag, der i den grad drejer sig om social nød, som det foreliggende forslag gør. Forhåbentlig gækker man hjem og tænker sig om og sikrer 90 jastemmer, når vi kommer frem til tredje behandling af dette forslag.

Hermed sluttede forhandlingene.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Skatte- og Afgiftsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

15) Første behandling af lovforslag nr. L 96:

Forslag til lov om ændring af lov om regulering af fiskeriet.

Af fiskeriministeren (Gammelgaard).
(Fremsat 9/11 88).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Svend Andersen (S):

Selv om det her forslag bliver behandlet som sidste punkt på dagsordenen og det er mere end to timer siden, den udmærkede perspektivplan for fiskeriet kom, må jeg tilstå, at jeg ikke har nået at læse de seks bind. Men det er mit indtryk, at det er et grundigt materiale, og jeg er helt sikker på, at det vil danne baggrund for et godt udvalgsarbejde, og derfor vil jeg godt takke for, at materialet er fremkommet samtidig med, at vi skal diskutere regulering af fiskeriet.

Forslaget her er jo en opfølgning af den debat, vi havde i vinter, hvor der ved en dagsorden blev fastsat nogle overordnede retningslinjer for, hvordan reguleringen af fiskeriet skulle finde sted. Nu har vi jo haft EF's fiskeripolitik siden 1983, men det har stadig knebet med en langsigtet dansk fiskeripolitik. De signaler, vi har set her, tyder på, at vi er på vej til at få lavet noget, der kan bære fremover.

Vi er enige i de bemærkninger, fiskeriministeren har til forslaget, men vi kunne selvfølgelig godt have tænkt os, at fiskeriministeren havde taget noget mere med end blot det, der stod i dagsordenen. Der var en baggrund for, at vi nævnte de punkter i dagsordenen. Men det kan vi selvfølgelig diskutere i udvalget.

Det, jeg tænker på, er, at vi vil have sikkerhed for, at strukturen i fiskeriet bliver bevaret. Vi vil godt have sikkerhed for, at der fortsat kan fiskes f.eks. i de indre danske farvande, at den erhvervsstruktur, der er i de mindre havne, kan opretholdes.

Vi skal have sikkerhed for, at fordelingen foregår på et grundlag, der tager hensyn til fartøjernes størrelse. Vi mener, at der må sættes en overgrænse for, hvor store fartøjer der må fiske i bestemte områder, f.eks. Østersøen. Der må også være en grænse for de fiskeredskaber, der benyttes i de forskellige farvandsområder.

Jeg har bemærket, at fiskeriministeren her i de sidste dage har gjort SiD's forslag om en kvote pr. båd til sit forslag. Jeg synes, det er meget fornuftigt, at fiskeriministeren gør det, og man kan egentlig godt anbefale, at der var flere ministre, der lyttede efter, hvad lønmodtagerorganisationerne siger.

Men jeg har også bemærket – det vil jeg ikke undlade at sige her – at fiskeriministeren har sagt, at en sådan kvote pr. båd skal gøres om-

sættelig. Det kunne man godt have nogle overvejelser om, hvis fiskeriministeren mener, at når man tildeler en båd en kvote, så har man dermed sagt: Nu har I fået en rimelig årsomsætning, og så er det sådan set op til jer selv, om I vil fiske eller I vil sælge. Det kan man godt blive noget betænkelig ved, for det er vist ikke det, der er baggrunden for SiD's forslag.

Skal vi seriøst diskutere et forslag om kvotering pr. båd, skal det selvfølgelig være ud fra det kriterium, at vi sikrer jævne tilførsler til industrien, at vi får beskæftigelse i industrien. Det synes jeg ikke der er lagt op til på den måde, fiskeriministeren har forestillet sig.

En kvote pr. båd burde også efter vores opfattelse sikre, at et kriterium som mandskabsstørrelsen fik en vis vægt. Det er ikke ligegyldigt, hvor mange personer der er om at fiske en bestemt mængde fisk. Vi har set, at man har skåret ned på besætningsantallet, for at der skulle være så meget mere at fordele til den enkelte. Det er gået ud over sikkerheden.

Vi vil også godt være med til at sikre den bedst mulige anvendelse af råproduktet. Er man så heldig at have fået en god fangst, er det ikke sikkert, at en for lille besætning kan foretage den rigtige sortering, at f.eks. lever og rogn bliver sorteret og alt sammen kommer med i land. Det kan en kvotering, der også tager hensyn til besætningsstørrelsen, sikre.

Men én ting er, at vi skal lave nogle reguleringer af, hvor meget der kan fiskes. Noget andet er at sikre, at det, man bliver enig om at man må fiske, også kan fiskes. Her tænker jeg selvfølgelig på Østersøen. Østersøen har hidtil været vores rigeste fiskefarvand, og der er ingen tvivl om, at det vil det fortsat være. Mange kuttere i forskellige størrelser henter en væsentlig del af deres økonomi ved torskefiskeri i Østersøen.

Derfor er det meget vigtigt, at vi sikrer, at vi opnår ret til at fiske, at farvandsområderne ikke bliver begrænset. Jeg tænker her på fortsat ret til at fiske i den tidligere hvide zone og også ret til at fiske på russisk og polsk område.

Jeg vil godt opfordre ministeren til at øge indsatsen for at sikre, at fiskemulighederne bliver så rige og så store som muligt.

Der er et par andre punkter i forslaget, bl.a. dette med størrelser, men der er problemer med taletiden. Jeg er enig i de øvrige punkter, men vil i udvalget komme tilbage til spørgsmålet